

med henblik på at gøre det muligt for Kommissionen at råde over nødvendige oplysninger inden medlemsstaternes udstedelse af tekniske forskrifter. Underretningspligten tilsigter at styrke forbudet mod kvantitative restriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkninger, der er indeholdt i traktatens artikel 30, idet underretningen på udkaststadiet kan forebygge udstedelsen af forskrifter, der ville være i strid med artikel 30, og som ikke kunne retfærdiggøres efter de særlige hensyn, der er anerkendt i Domstolens praksis om denne bestemmelse eller om artikel 36.

4. EF-Domstolen har i en dom af 4. april 1968 i sag 27/67, Firma Fink-Frucht mod det tyske toldvæsen, Samlung 1968, s. 333, taget stilling til, om en afgift, der blev opkrævet ved import af varer, der ikke fandtes i importlandet, var i strid med traktatens artikel 95 eller artikel 30. Domstolen udtalte, at artikel 95 ikke forbyder medlemsstaterne at pålægge indførte varer indenlandske afgifter, selv om der hverken findes lignende indenlandske varer eller andre indenlandske produktioner, som herved kunne blive beskyttet. Domstolen fortsatte vedrørende spørgsmålet om en eventuel overtrædelse af artikel 30:

»Indenlandske afgifter, der opkræves under de nævnte forudsætninger, er heller ikke omfattet af det forbud, der er indeholdt i traktatens artikel 30 mod mængdemæssige restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning. Disse restriktioner, der tilsigter en begrænsning af importmængden, adskiller sig med hensyn til funktionsmåde og formål fra afgiftsmæssige foranstaltninger. Da endvidere artikel 30 på den ene side og artikel 95 på den anden side forudser forskellige tidsfrister og procedurer for ophævelse af de handelshindringer, som de vedrører, kan det vanskeligt antages, at samme afgift på samme tid kan være en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ importrestriktion og en indenlandsk afgift.«

Domstolen har på ny taget stilling til afgrænsningen mellem art. 30 og artikel 95 i en dom af 3. marts 1988 i sag 252/86, Bergandi, Saml. 1988, s. 1343. Sagen, der var forelagt af en fransk domstol, vedrørte lovligheden af en afgift på spilleautomater, og den nationale domstol ønskede særlig oplyst, om afgiften var

i strid med 6. momsdirektiv artikel 33. Herudover blev der spurgt, om en afgift kunne være i strid med traktatens artikel 30, når den kunne begrænse importen fra andre EF-lande. Om dette spørgsmål udtalte EF-Domstolen:

»Med hensyn til det sjette spørgsmål skal det blot bemærkes, at EØF-traktatens artikel 30 generelt omfatter alle foranstaltninger, som kan begrænse importen, og som ikke er særligt reguleret i andre traktatbestemmelser. Da de i de præjudicielle spørgsmål nævnte begrænsninger er af fiskal karakter, skal det følgelig alene afgøres på grundlag af traktatens artikel 95, hvorvidt de er forenelige med traktaten.«

Endelig har spørgsmålet været fremme i sag 45/87, Kommissionen mod Irland, dom af 22. september 1988. Denne sag drejede sig om Irlands overtrædelse af direktiv 71/305 om udbud af offentlige anlægsarbejder og overtrædelse af artikel 30. Fra irsk side havde man stillet krav om konstruktionen af nogle vandrør med den virkning, at de kun kunne fremstilles i Irland.

Den irske regering gjorde bl.a. gældende, at sagen ikke kunne bedømmes ud fra artikel 30, idet det afgørende ikke var brugen af vandrør, men anlægsarbejdet. Det måtte derfor være traktatens regler om tjenesteydelser, der fandt anvendelse. Traktatens artikel 30 omfatter ikke hindringer, som er omhandlet i andre særlige bestemmelser i traktaten.

Hertil udtalte Domstolen:

»Denne argumentation kan ikke lægges til grund. Formålet med artikel 30 er at ophæve alle de foranstaltninger fra medlemsstaternes side, som hindrer indførslerne ved samhandelen inden for Fællesskabet, uanset om sådanne foranstaltninger direkte vedrører de importerede varers bevægelighed eller de indirekte medfører en hindring af afsætningen af varer fra andre medlemsstater. Den omstændighed, at visse af de nævnte hindringer skal vurderes i relation til særlige bestemmelser i Traktaten som f.eks. artikel 95, der vedrører afgiftsmæssig forskelsbehandling, ændrer intet ved, at artikel 30 er en generel forbudsbestemmelse.

Derimod vedrører de bestemmelser om fri udveksling af tjenesteydelser, som den irske regering har påberåbt sig, ikke varebevægelser, men retten til frit at udøve virksomhed og drage fordel heraf; bestemmelserne indeholder ingen konkret regel om bestemte hindringer for va-